

[Jens Peter Jensen.]

teaterøkonomi — det er der så mange andre der gør — men jeg vil sige, at det kan vel have en økonomisk og måske navnlig en psykologisk virkning, hvis teaterdirektører, instruktører og de fremmeste på rollelisterne ville nærme sig lønningsskassen med lidt større ydmyghed, end det synes at ske i visse tilfælde. Det ville måske lette den almindelige lønmodtagers og skatteborgers forståelse for, at han over sin skattebillet skal yde støtte til et teater, som han måske sjældent eller aldrig sætter sine ben i. Jeg tror ikke, det skader teatrenes omdømme, at man her udviser en jordnær holdning til penge.

Også jeg har interesse for børne- og ungdomsteatret og kan glæde mig over, at man her giver dem en bedre økonomisk basis at arbejde på. Der er interesse for disse teaterformer, der jo kan bringe både kunstnerisk fornyelse og øget interesse for teatrene. Der er dog også en vis risiko for, at de virker modsat: at de virker sådan, at der sker en fremmedgørelse i forhold til det etablerede teater. Man kan vel også være lidt betænkelig ved, at nogle af dem spiller stærkt på det politiske element og på debat, hvor der er en vis risiko for, at man kommer over i en politisk manipulation med et publikum, der vel knap nok er så fremrykket i alder og indsigt, som det bør være over for en sådan politisk påvirkning.

Jeg vil også gerne sige — måske endnu stærkere end hr. Lembourn gjorde det — at der skal jo være en vis kontrol med, hvad det er, man giver penge ud til. Det kan jo ikke være sådan, at bare fordi man tager en ternet bomuldsklud på hovedet og optræder i en garage, så skal man have statstilskud. Der må være lidt mening i det.

Jeg er glad for det, der ligger i samarbejdet mellem amterne og staten. Det er jo en udbygning af erfaringer, man har gjort efter amternes overtagelse af landsdelsscenerne, og jeg tror, vi kan få megen glæde af det samarbejde, men jeg vil bede ministeren om at være meget opmærksom på, at det ikke bliver for bureaukratisk, at der ikke går for meget administration i det, og at sørge for, at publikumsorganisationerne ikke får noget indtryk af, at deres frihed og bevægelsesfrihed bliver trådt for nær. Jeg tror, det kan gøres på en god og enkel måde, og det glæ-

der mig, at man på denne måde kan få mere teateraktivitet helt ud i befolkningen. Jeg tror, det er væsentligt for mange menneskers forståelse af de store bidrag, der skal ydes til nationalscenen, at man også får teatret ud til folk ude på, om jeg så må sige, de yderste revler.

Til sidst skal jeg gøre en enkelt bemærkning om teaterrådet. Jeg forstår udmærket at ministeren og rådet selv foreslår en begrænsning, men om 3 er nok, ved jeg ikke; det kunne jo være, der skulle være 5, måske skulle amterne være repræsenteret i dette råd, når det nu går ind i det økonomiske.

Men kunne vi så ikke slippe af med det repræsentantskab, der foreslås? Undskyld, jeg siger det rent ud, men det stammer jo fra den forrige regerings hobbyværksted, og jeg tror ikke, det har nogen virkelig effekt, at man samles et par gange om året til kaffe og blødt brød. Jeg tror, det vil være en forenkling, hvis man laver et effektivt teaterråd og opgiver repræsentantskabet.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til god udvalgsbehandling.

Else-Merete Ross: Da lovforslaget om teatervirksomhed blev fremsat i 1970, erkendte den socialdemokratiske ordfører, den nuværende minister, at lovforslaget indeholdt adskillige fremskridt i forhold til teaterloven af 1963, men han havde en række alvorlige indvendinger mod lovforslaget. Nu, da ministeren fremsætter forslag til ændring af teaterloven, kunne man have ventet, at han havde rettet de forhold, han dengang var misfornøjet med.

Han fandt, at det var en svaghed, at et af de hyppigste udtryk var, at der kan ydes støtte, men intet om, at der skal eller vil blive ydet støtte. Et endnu hyppigere udtryk var „efter godkendelse af ministeren for kulturelle anliggender“, hvilket blev betegnet som en næsten diktatorisk myndighed. Nu, 3 år efter, er der ingen forslag om ændring på disse områder.

Ministeren var dengang utilfreds med, at det kgl. teaters forhold ikke var omfattet af loven. Heller ikke på dette punkt er noget rettet. Det samme gælder en forbedret ordning for dramatikerne.

Derfor må der indføres en revisionsparagraf, ligesom der er i den nugældende lov. Det kan jeg ikke se nogen ulykke i. Med de